

prinaša delo lepo strnjene podatke, vendar nimaš nikjer občutka, da je šlo avtorici za kako posebno natančnost pri pisanju in podajanju. Vse se odvija nekam preprosto, naravno, logično. Vendar prehaja že včasih iz snovi, ko navaja stavke in izreke piscev, ki se v svojih delih spominjajo tega in onega, kar trenutno obravnava v knjigi. To nekako moti resnobo podajanja, ki pa je morda občutimo bolj mi tujci, medtem ko je za romanske narode značilna. Medtem ko je poglavje o tisku in knjigi izčrpno obdelano, moti dejstvo, da obravnava splošni zgodovinski razvoj knjižnic v Evropi le do srednjega veka, nakar to opusti in ostaja ozko v italijanskih mejah, pa še tu ni kaj posebno izčrpna. Nekaj več pove o ljudskih knjižnicah in o njihovem razvoju v zadnjem stoletju (prva ustanovljena 1861).

Lepo je napisano poglavje o mestu sodobne ljudske knjižnice v splošnem izobraževalnem hotenju. Avtorica kaže na centralne kataloge kot na velik pripomoček, da pride knjiga tudi tja, kjer zaenkrat še ni nobene knjižnice, zakaj, »kakor ima vsak zaselek že telefon, električni tok in vodovod, tako skušamo v Italiji ustvariti pogoje, da bi vsak tak kraj imel vsaj dostop do knjige«. Tej potrebi bo zadostilo široko omrežje potujočih knjižnic, ki je organizirano že v nekaterih italijanskih pokrajinah, širi pa se še v druge.

V poglavju, kjer govori o nabavi politiki, je čisto konkretna: navaja knjige in založbe, ponekod sega celo v propagiranje posameznih avtorjev ali del. Med različne načine pridobivanja bravcev uvaja tudi projiciranje filmov in poslušanje plošč, ob istočasnem prikazu tistega knjižnega fonda, ki ga ima knjižnica o tej temi, da bi tako vzbudila zanimanje za branje. Poglavje o priročnikih je sestavljeno podobno kakor ono o nabavni po-

litiki, le da je tu navajanje razširjeno na tujejezične priročnike; orientirana je na zahodnoevropske jezike. Ilustracije na posebnih prilogah prikazujejo osnovni slikovni material k posameznim poglavjem.

Marijan Brecelj

ALMANACCO DEI BIBLIOTECARI ITALIANI 1962. (Attesero alla compilazione Ettore Apolonj ed Alda Angelini. Copertina e disegni di Hedda Celani.) Roma. Fratelli Palombi (1961). 208 str. + tabl. + (15) str. 18,5 × 12,5.

Almanah italijanskih bibliotekarjev je izšel prvič za leto 1952, tako je torej le-ta za leto 1962 že enajsti. Od vsega začetka je imel isto obliko, tako format, kakor tudi notranjo ureditev, razen malenkostnih sprememb in izboljšav iz leta v leto, kar posebej velja za kazala. Obseg se je gibal vedno nad 200 strani. Vsebina vseh dosedanjih desetih letnikov bi se dala strniti v ugotovitev, da so osnovo in pečat almanahu dajali krajši članki, ki so obravnavali zgodovino in razvoj raznih knjižnic, italijanskih pa tudi, sicer redkeje, tujih, probleme tiska in tiskarstva, razstave knjig, knjigotrštvo, obisk v knjižnicah, posamezne redke izdaje, letne preglede bibliotekarskega tiska, posegali so na področje umetnosti, kolikor je ta povezana s knjigo (oprema, ilustracije, miniature itd.), precej pa je bilo tudi priložnostnih člankov (nekrologov, življenjepisov bibliotekarjev itd.) — vse to poleg rednega koledarskega dela publikacije in stalnega krajšega uvoda.

V almanahu za 1962 je takoj v začetku seznam vseh javnih knjižnic v glavnih mestih posameznih italijanskih pokrajin (okrog 110), ki beleži po abecednem redu mest naziv knjižnice, ulico in ime upravnika. Koledarski del je precej obširen; poleg običajnih podatkov prinaša precej astronomskih, astro-

loških in spominskih zapiskov. Tudi ima vsak mesec ilustracijo; posnetke lesorezov iz inkunabul. Vseh člankov je 25. Nekateri se spominjajo raznih obletnic (literatov, bibliografov, bibliotekarjev, ustanovitve knjižnic, izhajanja ali prenehanja periodik), drugi prinašajo krajše literarnozgodovinske zapiske, preostali pa obravnavajo nekaj zgodovine knjižnic ali popisujejo razne fonde. Knjiga je bogato ilustrirana. Na barvnih prilogah na koncu knjige sta dve kazali; prvo zajema vse folklorno, liturgično in drugo gradivo, drugo pa imenski seznam v delu citiranih oseb. Ti dve kazali povzemata iz leta v leto tudi vsa kazala prejšnjih letnikov, tako da je iz zadnjega letnika vedno mogoče dobiti pregled nad gradivom vseh dotedanjih letnikov.

Almanah je po svoji vsebini ostal neke na sredini. Ni postal strogo bibliotekarska publikacija, kjer bi se odražale razmere v italijanskem bibliotekarstvu (niti najmanjšega zapiska o življenju strokovnega društva ali o problematiki bibliotekarstva v tako kulturno napredni deželi!). Kakor ta zadnji tudi prejšnji letniki sploh ne prinašajo nobenega strokovnega gradiva (problemi kategorizacije, urejevanja fondov, opremljanja knjižnic itd.). Po drugi strani pa almanah tudi ni ostal gol koledar, pač pa je zmes enega in drugega, precej bližje splošnemu zborniku gradiva o knjižnicah in o literarnozgodovinskih paberkih. Ima pa še dve negativni lastnosti: izgleda, da ni odprt piscem vsakega naziranja, pa tudi članki so zgolj na poljudno-znanstveni višini, saj so vsi brez sleherne dokumentacije.

Marijan Breclj

Della Corte Carlo: I FUMETTI. [Milano]. Mondadori (1961). 1962 str. 18 × 12. (Enciclopedia Popolare Mondadori.)

Medtem ko se pri nas s stripom in podobnim knjižnim gradivom resneje in bolj množično srečujemo šele nekaj več kot slabo poldrugo desetletje in imamo o njem malo ali skoraj nič kritično napisanega, razen sporadičnih zapisov ali ocen ob posameznih izdajah ter skupih oznak v priročnikih, ki obravnavajo mladinsko literaturo, je izšlo drugod po svetu že veliko literature o tem problemu in pojavu. Prednjači seveda Amerika, ki je pravzaprav domovina stripa, vendar ne zaostajajo za njo druge večje zahodnoevropske dežele.

Carlo della Corte je skušal dati v knjigi »I Fumetti« kratek, a zanesljiv pregled nad tem pojavom predvsem z zgodovinskega vidika. In čeprav se je zaradi gradiva samega moral nujno zadržati predvsem v ameriškem svetu, je vendar znal pravočasno in dovolj učinkovito pokazati, kaj se je na tem področju dogajalo tudi v Evropi, zlasti v Franciji in v Italiji. Podatki za Italijo so seveda najbolj zanimivi, ker so manj znani od ameriških.

Delo je razdeljeno na poglavja, ki nosijo naslove: Predhodniki stripov; Walt Disney; Komični in intelektualni stripi; Čudoviti junaki; Zgodovinski podatki; Politika, spolnost; Film, literatura; Fanatizem. Ker so naslovi več kot jasni, ne potrebujejo razlage, vendar morda le ne bo odveč kratka informacija o podrobnih vsebini. Predvsem gre avtorju za prave stipe, za »comics«, ne pa za fotoromane. Medtem ko so prvi nastali pred kakimi sedemdesetimi leti v Ameriki, so drugi mnogo mlajšega izvora (še mlajšega izvora je simbioza med filmom in fotoromanom — kinoroman). Tako je nastopil svojo zmoglavno pot strip Yellow Kid, ki so mu sledili Happy Hooligan, Jiggs and Maggie idr., vse dokler se ni pojavila impozantna figura Walta Disneya. O njem in njegovih juna-